

زخمونه مله‌مونه

وزير محمد روح الباشا

زخمونه ملهمونه

وزیر محمد روغ لبونی

بیه 30 کلداری

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	:	زخمونه ملهمونه
ویناوال	:	وزیر محمد "روغ لبونی"
خپړندوی	:	دانش خپړندویه ټولنه
کمپیوتر اېږېتر	:	نجیب الله وصال
د چاپ نېټه	:	دلو / ۱۳۷۸ - فبروري / ۲۰۰۰
د چاپ شمېر	:	۵۰۰ ټوکه

چاپ او کمپیوتر ځای

دانش کتابخانه - ډکي نعلبندي - قصه خوانی - پېښور

۲۵۶۴۵۱۳

ټول حقوق لیکوال پورې محفوظ دي

سريزه

د وزير محمد روغ لېونې سره ما هغه وخت وپېژندل چې دی يو نظامي افسر و او له دغې دندې برسېره يې د پوهنتون د ژبو او ادبياتو په پوهنځي کې زده کړه کوله.

همدغه وختونه وو چې د روغ لېونې په شعر ويلو خبر شوم او کله کله به يې خپل يو نيم شعر هم راته په ټولگي کې اوراوه.

وزير محمد روغ لېونى يو ساده زړه سوانده او سپېڅلى انسان دى چې همېشه يې په صداقت د خلکو خدمت کړى دى. د وطن او خلکو سره همدغه مينه د ده په شعر کې همېشه ځلېدلې ده. وزير محمد روغ لېونى له خپل شعر نه بېل نه دى.

د روغ لېونې دا حاضره مجموعه که څه هم د مختلفو موضوعاتو لرونکې ده خو پر ټولو موضوعاتو باندې يې د وطن مينه درنه ده. دى همېشه د خپلو خلکو په برياوو وياړېدلى دى او په درد يې دردېدلى دى. د روغ لېونې شعر اولسي رنگ لري او خپل مطلب د نظم په ژبه نېغ په نېغه بيانوي. د شعر او ادب سره د روغ لېونې مينه يوه نه شلېدونکې مينه ده. همدغه مينه وه چې دى يې له نظامي چارو سره سره د ادبياتو لوستلو ته وهڅاوه. روغ لېونى د خپل مصروف ژوند سره د شعر او ادب لمنه نه ده پرې اېښې او همېشه يې چې په زړه څه راغلي هغه يې په شعر کې وړاندې کړي دي. زه روغ لېونى ته د دغې مجموعې مبارکي واييم او په دغه لار کې ورته راتلونکي برياليتوبونه غواړم.

قسم

ستا په سرو شونډو اننگونو قسم
ستا تورو زلفو په ټالونو قسم
د تا په سترگو سرو لاسونو قسم
ما د هغې په توفانونو قسم
د تا په غاړه تاويزونو قسم
ستا په نازونو مكييزونو قسم
ستا د سپين مخ په مشالونو قسم
د دوی د ژوند په تکليفونو قسم
ستا د غوټيو په موجونو قسم
ستا د ښکلا په سرو گلونو قسم
ما د ملا په کتابونو قسم

ستا د تندي په شنو خالونو قسم
چې پرې ځانگېرې عاشقان د مينې
چې بې نکريزو بې رنجو ښکلې دي
ستا د مستۍ په پسرلي گلونو
په سره پېزوان کې د حکمت شته گلې
چې نيمايي دنيا ته اور اچوي
چې په اسمان کې ترې سپوږمۍ پټېږي
د ادم خان او د مجنون په مينه
چې نندارې او رنگيني جوړوي
چې په کتو يې مين نه مړېږي
"روغ لېوني" ته ډېره گرانه يې ته

کال ۱۳۴۰ د ثور مياشت

د کابل ښار دارالامان

د پېغلې ژړا

واورئ وطنوالو پکښې وکړئ قضاوت
غواړمه پدې کښې زه له تاسو عدالت
پلار مې ظالم شوی خرخوي مې په دولت
په کور کې يې جوړ کړی پټ په ما دی تجارت

حیرانه ورته گورم لکه شمع ويلي کېږمه
ژاړم وروڼو ځکه چې په زور ظلم خرڅېږمه

دا څنگه انصاف دی زما د مور او پلار
پوښتنه له مانکړي ورکوي مې بې اختیاره
څه په وکړم خدایه په داهسې تريخ روزگار
له کوره ایستل کېږم لاس تړلې په تلوار

څه گناه مې کړې چې په سره اور کې ورتېږمه
دې فکر غمونو کې تر کومه به زورېږمه
راتلونکي وخت د پاره همېشه په اندېښنو کې یم
خوب خندامې وړک دي په دردونو په غمو کې یم
بابا راگیره کړي نن د ظلم په پنځرو کې یم
ناسته د تبجنو په غمجنو تورتمو کې یم

مرګ د ځان پرې بڼه گڼم له داسې ژوند بېزاره یم
ای زما ولسه گلیمنه له خپل پلاره یم
بله شمع غوره زه هم هسې په ژړا کې یم
نور څه وس مې نشته همېشه په واویلا کې یم
ډېره انتظار د خپل ارزو په تمنا کې یم
تاسو ته راغلي ځورېدلي په سودا کې یم

روغ لېونی غوره چې گيله يې اورېدلې ده
ځکه خپل شعرو کې يې زما ژړا ليکلې ده

خوست - د میزان میاشت ۱۳۴۰ کال

د وطن بچي ته

د پلار و نیکو په لار باندې روان شه
د وطن د سمون چارې احساس غواړي
د زرګي په وینو وچ ډاګونه شنه کړه
د ظالم په ماني سره اورونه بل کړه
د همت تندی چې ټیټ نکړې جابر ته
د هېواد د سترو ستونځو په بهیر کې
تور تمونه تیارې ورکې له وطن کړه
اې شاعر "روغ لېونیږه" تاته وایم

خپل ټاټوبي خپلو خلکو نه قربان شه
د رنځونو او دردونو یې درمان شه
شارو ځمکو سپرو دښتو ته باران شه
د وختونو د بدلون نوی دوران شه
د خټکو گوزارونو ته سندان شه
مه ډار پرې په مخ درومه قهرمان شه
د تاریخ په زمانه کې ستر انسان شه
د مظلوم ولس په مینه کې قربان شه

د بگرام هوایي ډګر - ۱۳۵۰/۲/۱

رضا

نه مې وفا نه مې جفا خوښېږي
زه پرې رضا يم څه چې ستا خوښېږي
د خپل زړگي حال به څرگند کړم درته
د ستا غونچې خولې مې خندا خوښېږي
د هرچا خيال فکر چې څه خوښوي
زما د عشق ښکلي دنيا خوښېږي
چې ښولاندې راته گوري په ناز
دغه کتل مې د اشنا خوښېږي
چې وم مشغول دې په تنکۍ مينه کې
خدايږو په غلام مې رسوا خوښېږي
د ستا وصال چې راسره وي گلې
"روغ لېونی سبا بيا ګاه خوښېږي"

وطن دوستي

سراو مال چي په وطن باندې نثار شي
دښتې غرونه اغزي بوتې به گلزار شي
د کوم باغ چي حفاظت مناسب وشي
خامخا به يې هر بوتې ثمردار شي
د هر چا بری موقوف دی په کارونو
زرتړ زره به بیکاره بد روزگار شي

هر عاشق سره چې غم د جانان نه وي
 صادق نه دی محبت به یې دشوار شي
 د مقصد منزل ته هغه مین رسي
 چې قربان د یوه وېښته د خپل نگار شي
 چې د ورځې په کارو کې تنبلي کړي
 یو من پېټی به سبا ورته خروار یش
 ځوانان پېغلې چې وطن په غم شریک شي
 د نېستی په هغه وخت کېدې بار شي
 تاریخونو کې یادگار یې پاتې کېږي
 چې رښتیا څوک خپل وطن ته خدمتگار شي
 هغه سر چې د وطن په درد ونخوري
 تش کېدو دی چې ناحق په اوږو بار شي
 تقلیدي فیشن یې جوړ که د یوروپ وي
 د وطن غمخور چې نه وي څه پکار شي
 دا دې زړه له کومې "روغ لېونی" وایي
 سر او مال مې دې شرین وطن نه څار شي

د بگرام هوايي ډگر - ۱۳۵۰/۴/۱۵

پټ راز

اوبښکې مې سترگو کې ژړلی نه شم	گلې له غمه دې خندلی نه شم
مخ ته دې څیر غوندې کتلی نه شم	سترگې دې دومره تاثیر دی گرانې
یوه شیبه دې هېرولی نه شم	که مې هرڅو زړه صبروم له تانه
خو مخامخ درغېږېدلی نه شم	ډیر د خبرو مینه ناک یم تاته
چې له خپل راز دې خبرولی نه شم	تاثیر دې د مینې دی که زه ډارن یم
له دې زیاتې دې پوهولی نه شم	خدای دې پخپله مهربانه کړه نور
په خوله له شرمه درته ویلی نه شم	"روغ لېونی" ته پټه گرانه یې ته

د خواجه رواش هوایی ډگر د - میزان/ ۱۳۵۲

زخمونه

خدايه ټټكاره كړم پر هرونه چاته
په لمبو سوي مې داغونه چاته
څوك به يې واوري كوم يو وايمه
د سوي زړه مې فريادونه چاته
چې نه مې ويني نه مې اوري ظالم
كړم به څرگند د زړه دردونه چاته

چې مې پروا نكړې د خيرې گړېوان
څنگه بيان كړم اميدونه چا ته
وسول تنكي مې د اميد ځگونه
يو سم ايرې مې ارمانونه چاته
چې انساني عاطفه نه وي چا كې
نوبه ښكاره كړمه زخموته چا ته
پر مخ روانې مې غمجنې اوښكې
چېرې به ووايې رازونه چا ته
"روغ لېونيه" چې غمخور نه وي څوك
وايي د خپل ولس عرضونه چا ته

سيد نور محمد شاه مېنه - كابل - ثور - ۱۳۵۶

بې وزله بودی

په سردې لارې په گردو کې پته	حیرانه ناسته وه غمو کې پته
وسپېرو شونډو یې پتري نیولې	د بې کسی په اندېښنو کې پته
یوزېر زېښنلی یې یتیم غېږه کې	د بې وسیو په تنگسو کې پته
نور یتیمان یې منتظر په کور کې	د داسې ستونزو په کیسو کې پته

خيرې گرهوان زور يې پرتوگ و پښو کې
 د گيلو ډنډه اوښکې يې سترگو کې وې
 سري يې ببر خيړن يې پښې لاسونه
 مخ يې وگونځې کيس لارې لارې
 تبې نيولې ستومېدله بوډۍ
 نري فرياد يې له ځيگره خاته
 د لېونتوب اثر راغلی و پرې
 د يوې ډوډۍ مړۍ په هيله ناسته
 د غريبۍ چيغو مړۍ پرې سوې
 لاس يې نيولې د خيرات په تمه
 د دې گناه به وي د چاپه غاړه
 د زينب اک گر او مستبد د لاسه
 "روغ لېونيه" زرشه غم يې وخوره

په لمبو سوي ارمانو کې پته
 په خورېدو په ژړېدو کې پته
 د ژوند ناخوالو په ترڅو کې پته
 د تور ټکري په زولنو کې پته
 په درد بدلي فريادو کې پته
 د بې وزلۍ په تکليفو کې پته
 د ژوبلو هيلو په چرطو کې پته
 د لوړې تندي په خيالو کې پته
 خپلو پرديو نه گيلو کې پته
 د زخمي زړه په اسويلو کې پته
 چې دا بد بخته ده ظلمو کې پته
 خاورې په اوري په دردو کې پته
 دا به ترڅو وي تورو شپو کې پته

کابل سيد نور محمد شاه مېنه
 د حمل مياشت ۱۳۵۷ کال

د مور په ویاړ

مورې د ژوند واړه کیفیت تا کې دی
د قدر وړ یې ډېر عزت تا کې دی
پیغمبران که عالمان تېر شوي
قهرمانان که شاعران تېر شوي

ټول سیاست هر منزلت تا کې دی
د قدر وړ یې ډېر عزت تا کې دی

د کمالونو خزانو ډکه یې
ته دې رازونو فلسفو ډکه یې
د علم پوهې ستر قوت تا کې دی
د قدر وړ یې ډېر عزت تا کې دی

خومره ډېر رحم عاطفه لرې ته

بې دریغه مینه حوصله لرې ته

عجب نعمت او شفقت تا کې دی

د قدر وړ یې ډېر عزت تا کې دی

که په ژوندون کې بدلونونه ګرځي

ستا په لمن کې عالمونه ګرځي

د خدای حکمت لوی قدرت تا کې دی

د قدر وړ یې ډېر غیرت تا کې دی

نړیوال هوايي ډګر - کابل

ثور/۱۳۵۷

ناکامه هیله

د زرګي مینه مې خطا لار له
چې مې غوښته هغه لیل لار له
چې اوبوله مې د زړه په وینه
هغه باغچه تالا والا لار له
لیلی راغلي په خدا وه دلته
له غمه ډکه په ژړا لار له

ظالم پرې وکړي نارواوې ډېرې
 په زړه غمجنه نیمه خوا لار له
 د زمانې پېښو رنځوره کړ له
 له درده سوزه په غوغا لار له
 کاشکي د مینې په دیدن یې موږ وای
 افسوس افسوس لکه برېښنا لار له
 د پسرلي په سینگار ښکلي ناوې
 تبجنو پېښونه په شا لار له
 هغه شېبه راباندې توره شپه شوه
 چې د اشنا د مخ رڼا لار له
 چې په پټ مخ رانه ستانه شوه بېرته
 "روغ لېونی" ورسره ساه لار له

سید نور محمد شاه مېنه کابل

۱۳۵۸/۶/۳۰

کوچ

تا چې کوچ وکړو ډېوې مړې شولې
زما په زړه تورې تیارې شولې
تا چې کوچ وکړلو تورتم شو په ما
په ناڅاپي ډول ماتم شو په ما
ډېرې د ژوند شېبې ترخې شوې راته
د زمانې پېښو ستم شو په ما

په سر مې ډېرې اندېښنې شولې
زما په زړه تورې تیارې شولې
ته دې محفل ښکلي خندا وې ماته
د پسرلي گلو دنیا وې ماته
نن چې ته نه یې سور قیامت دی په ما
پټو زخمونو ته دوا وې ماته

هیله مې واړه سرې لمبې شولې
زما په زړه تورې تیارې شولې
"روغ لېونی خونه تالاشوه گلې
چې ستا رڼا په غرو پناه شوه گلې
ودې ونه ویل چې بیا کله راځي
دا راسره پټه سودا شوه گلې
که عمري لارې هورې شولې
زما په زړه تورې تیارې شولې

کابل - سید نور محمد شاه مېنه

۱۳۵۸/۷/۱۵

د کابل جلی

هېره به نشي ډېرې ښکلي جلی

ای په کابل کې ما لیدلې جلی

د خیال دنیا کې یادوم د گلي

د زړه په سترگو گرځوم د گلي

پټه مې د مینه کې ژړلي جلی

ای په کابل کې ما لیدلې جلی

که ورځې میاشتې ډېر کالونه تېر شي
که مې د ژوند ترخه عمرونه تېر شي

ته به په یاد وي ډېرې ښکلې جلی
اې په کابل کې ما لیدلې جلی

د ستا د مینې خاطرې راسره
پتې د خوند خوږې کیسې راسره

د زړه په سر مې یې لیکلې جلی
اې په کابل کې ما لیدلې جلی

د اور لمبو کې سپېلنی شم له تا
په تنکۍ مینه کې لوګی شم له تا

د سرې غوټۍ شان غوړېدلې جلی
اې په کابل کې ما لیدلې جلی

ګرانې توده مینه د زړه کې ساتم
ستا د یارې غزلې خوله کې ساتم

روغ لېونې ته نازولې جلی
اې په کابل کې ما لیدلې جلی

کابل د پوهنتون بڼ - د سرطان میاشت ۱۳۶۱ کال

غمگينه مينه

کله چې تا سره مې مينه شوله
په وچېدو مې د تن وينه شوله
کله چې تا باندې مين شوم گلې
په مينتوب کې دې غمجن شوم گلې
ارزو د مينې مې غمگينه شوله
په وچېدو مې د تن وينه شوله

چې مې د ستا د مخ ښکلا وليده
په ځان مې تنگه دا دنيا وليده
له ژوندانه مې هيله نيله شوله
په وچېدو مې د تن وينه شوله
هسې د مينه کې مختور شوم ليلا
وصال د رانکړو رنځور شوم ليلا
هيله د مينې مې خاورينه شوله
په وچېدو مې د تن وينه شوله
"روغ لېونۍ" د له ظلمونو ژاړم
دا به ترڅو کومو وختونو ژاړم
زېره مې ستا غمو کې سپينه شوله
په وچېدو مې د تن وينه شوله

ارمان جنه مينه

ته مي د ميني په رگو کي اوسه
زما د سترگو په کاسو کي اوسه
ستا د وصال مي ډېر ارمان کړی و
پت مي دننه په لېمو کي اوسه

تا پسي ډېر يم گرځېدلى گلي
اوس مې د زړه ټكلي قسرو كې اوسه
ډېرې مې كړې اندېښنې درېسې
نور مې د مينې په فكو كې اوسه
د ستا ديدن ته سوي تړي ومه
ته مې د ژوند د خوند نشو كې اوسه
د زړگي سر د سترگو تور مې يې ته
تل مې د مينې محفلو كې اوسه
د سر په بيه مې پيدا كړې اخير
"روغ لېونى" د سر مغزو كې اوسه

كابل د پوهنتون بڼ - ثور/۱۳۶۵

د خلکو شاعر

د سولې امن د رڼا شاعر یم
د وطن خلکو د وفا شاعر یم
مزو چرچو سره اشنا نه یمه
د یتیم او ښکود ژړا شاعر یم
په ظلم جوړ بلډینګ مې نه خوښېږي
زه د کپړدۍ او د سارا شاعر یم

په شنو باغو کې گرځېدلی نه يم
 د وچ ډاگونو د بېديا شاعر يم
 خوله مې خدا ته جوړه شوې نه ده
 د فريادونو وای وېلا شاعر يم
 د خوشالۍ 'قسمت مې' سوی په اور
 د اندېښنو او د سودا شاعر يم
 پلاو قرمو سره بلد نه يم
 د وچ کډلي نه پيدا شاعر يم
 د خوښې برخه مې ویده ده چېرې
 په غم کې ډوب تالا والا شاعر يم
 نه مې اغوستي بڼایسته جامې دي
 زه د کرباس او د خمتا شاعر يم
 ازاد ژوندون ته مې څوک کله پرېږدي
 د ځنځیرونو د شرنگا شاعر يم
 که مې هرڅو ظالمان وځوروي
 سر به ټیټ نکړم بې گناه شاعر يم
 "روغ لېونی" لږ څه وپوهېږه
 شپه به شي تېره د سبا شاعر يم

کابل - خير خانه

۱۳۶۵/۱۱/۱

د جنگ ډگر

د جنگ ډگر کې جنگېدلی شمه
غليم له پښو نه غورځولی شمه
که مې دښمن مخې ته ودرېږي
غابونه خوله يې ماتولی شمه
که مې د تن وینه وطن وغواړي
په گلوبوتو يې شیندلی شمه

وطن مې سور د گلو بن دی زما
له هر افته يې ساتلی شمه
که مې کره هېواد ته وگوري څوک
سترگې يې غبرکې رنده ولی شمه
د خلکو مينه مې مستي کړي تن کې
د وطن ننگ کې يې ازمويلی شمه
که يوه شېبه نفس لرم بدن کې
د وطن عشق کې ځان سوځلی شمه
د وطن هيلو ارمانونو په وياړ
په وينو سور ځان لمبولی شمه
"روغ لېونی" د وطن لاره کې
زړه زړه ترې جارېدلی شمه

د جرگو وطن

ډېر د پتمنو مېړنو وطن دی
دا زموږ ښکلی د جرگو وطن دی
ځانته کلتور بېل بېل دودونه لري
ځانگړي پرېکړې او نرخونه لري

د سترو پېښو فيصلو وطن دی
دا زموږ ښکلی د جرگو وطن دی
د ژوند اړیکو خاص کیفیت پکې دی
دا د مشرانو ډېر عزت پکې دی
له ویاړه ډک د عنعنو وطن دی
دا زموږ ښکلی د جرگو وطن دی
په پخلاينې رواجونو ښکلی
د ټول جهان له وطنونو ښکلی
"روغ لېونیږه" د پښتو وطن دی
دا زموږ ښکلی د جرگو وطن دی

وطن

دا مو د پلار نيکه سمسور وطن دی
دا د افغان په وینو سور وطن دی
پوخ په جگړو کې د ظالم له لاسه
ازموئیل شوی ډېر باتور وطن دی
لکه د لمر په شان څرگند نړۍ کې
د غیرتونو ډک د شور وطن دی

که د جهان د بنمنان ټول شي ورته
ځواب يې وايي ډېر د زور وطن دی
د احمد شاه د ميرويس شمله ده
د غيرتي ملالې خور وطن دی
په سپک نظر ورته کټی نشي څوک
د تاريخونو ډېر مشهور وطن دی
د غليمانو پکې مات سرونه
زموږ د وياړ او د غرور وطن دی
د دې به ننگ او شرافت ساتو موږ
"روغ لېونی" د سترگو تور وطن دی

بې ځايه هلې ځلې

ونې بوټي پخپل وخت نيسي گلونه
بيا ترې جوړ شي رنگ په رنگ ښکلي باغونه
هر يو څيز د تکامل په مرحلو کې
د خپل ژوند وهي پېچلي پړاوونه
هر اميد چې د بهري ميوې ته رسي
ورته اېښي يې عيني ذهني شرطونه

د غوښتنې سره سم چې اعیار نشي
سرتنه نه رسي د ژوند خیالي فکرونه
بې گودره به اوبو چې څوک گډه پري
ډېر ډوب شوي په خپو کې داسرونه
هغه څه چې ټولنیز نظام قبول کړي
پوره کېږي سترې هیلې ارمانونه
درې وړې واکمني د زوره ورشي
ورته جوړ چې پرگنیز شي توفانونه
هېڅ سر نه نیسي بې وخته ناوخته چارې
پکار ندي ډېر بې ځایه تلاشونه
اې شاعر "روغ لېونی" سپین غگېره
مه یې وایه ریا کار غوندې شعرونه

څلور سوه بستریز روغتون ، کابل

۱۳۶۷/۴/۱

غمجنې اوبنکې

پکې د سرو وینو ډنډونه ښکاري
په رږېدو یې ارمانونه ښکاري
دورانکاریو پرې تندرونه ښکاري
ژوبل تنکي د باغ گلونه ښکاري
د چا پرېکړې پښې لاسونه ښکاري
د لوږې تندې پرې ظلمونه ښکاري
له چا نه وړک زامن پلرونه ښکاري
په شنو باغونو کې اورونه ښکاري
د چا خیرلي لېمانونه ښکاري
چې پرې جدا له تن سرونه ښکاري
ستاسو نفاق کې دوزخونه ښکاري
په ورورولۍ کې جنتونه ښکاري
داسې فکرونه پوچ خیالونه ښکاري
د گران وطن ملي دردونه ښکاري

خبرې د ځمکې گروانونه ښکاري
د غم خپرې خوري گلونه په مخ
ځمکه هوا تورو گردو نیولې
غوبل غوبل د گلو خانگې شولې
د چا غلبیل غلبیل تهرې وینم
د بدبختۍ په ویر کې ډوب یتیمان
د چا د سرو گلو باغچې تالاشوې
غوټۍ گلونو کې لمبې بلهري
د چا مخونه پزې سترگې نشته
دغه د کوم ظالم انسان چاره ده
افغان ولس ته دا نارې وهمه
بری د خلکو په وحدت کې پټ دی
پرتله له سولې که رڼا غواړي څوک
"روغ لېونی" ستا د شعر ژبه کې

کابل خیرخانه - ۱۳۶۷/۶/۲۴

تبجني پېښې

اغزي اغزي موشو چمن ولي
خاوري ايري موشو گلشن ولي
دا به د چانه خوك پوښتنه كوي
چې كنده والې موشو وطن ولي
په غرو رغو كې سره گلونه ژاري
چونې پراته دي بې كفن ولي

که د پردیو غرض نه یو دلته
د گل و باغ مې شو اغزن ولې
د دې ځواب به کومه ژبه وایي
چې ورور د ورور شولو دښمن ولې
که د بدوین شیطانت نه وی پکې
د خوښې ژوند شولو دردمن ولې
که زه او ته ملامت نه ودا کې
لمبې بلېرې په شنه بڼ ولې
داسې تبجنې پېښې ډېر لیکه
"روغ لېونی" شوې هیرجن ولې

تپي زړه

د مين زړه د مينې گل زخمي دی
د وطن ناوې تور وربل زخمي دی
خيري گريوان مې څه پوښتي اشنايه
د زړه قفس کې مې گوگل زخمي دی

ځکه گلان باغچو کې مړاوي ښکاري
د لېونۍ مينې بلبل زخمي دی
توله نړۍ چې نن ژړا نيولې
د ايشيا د زړه کابل زخمي دی
عقل کار نکوي چې څه پېښېږي
د قلم ژبه کې غزل زخمي دی
د دنيا خلکو لږ پرې ورحمېږئ
د اريانا پېغلې چرغل زخمي دی
روغ لېونۍ "سلگو کې ډوب دی ځکه
چې گلو باغ يې پل په پل زخمي دی

زخمونه ملهمونه

مه ولی نور مه ولی چي مړه پکې اورونه شي
پرېږدی دا ټپي وطن چي جوړ يې پرهرونه شي
پدې ښکلي وطن کې به تر څو وينې بهېږي
دلی دلی گلان به په سرو وينو کې لمبېږي
تر کومه به يې سرې لمبې په سر باندې بلېږي
د چا به خټين کور د چا کېږدی به پرې سوځېږي

مه يې سوځوئ چې لږ ارام يې زړه داغونه شي
 پرېږدئ دا ټپي وطن چې جوړ يې پرهرونه شي
 خو به دا ټپي وطن کې ویر او تورتمونه وي
 سولې ورورگلوې ته به گواښونه خطرونه وي
 دا په شخصي گټو به تر کوم وخته جنگونه وي
 هم به په خوارانو مظلومانو ستمونه وي
 مه يې ځوروی گوندې چې غلي يې دردونه شي
 پرېږدئ دا ټپي وطن چې جوړ يې پرهرونه شي
 شاعر "روغ لېونیه" وطن سره اور کې سوځېږي
 په جنگ کې ژوبل شوی دی دردېږي
 راگير د زمانې په حوادثو کې زورېږي
 د امن سولې پرته نه په بل څه نه روغېږي
 سوله به وطن ته د زخمنه ملهمونه شي
 پرېږدئ دا ټپي وطن چې جوړ يې هېرهرونه شي

کابل خیرخانه

۱۳۶۸/۱۱/۱

وراني شوي

زموږ د کور کلي کوڅې ورانې شوې
د ديدنونو ورځې شپې ورانې شوې
د بورا مينه زړه کې سره لمبه شوه
تورو کمڅو کې چې غونچې ورانې شوې
په گلکڅونو سرې سکروټې ووري
د لېوني ميني اسري ورانې شوې
داسې ښکارېږي چې ګودر زخمي دی
د ديدنو ځکه مېلې ورانې شوې
د بېلانو له زړو وينې څاڅي
د پسرلي مستې نغمې ورانې شوې
د تنکۍ ميني مازدېر ليدني
څه د رنگين جهان کيسې ورانې شوې
"روغ لېونيه" د ظالم له لاه
يارني نوي هم زړې ورانې وشي

د سولې کاروان

د وطن مینې بېلار مه ولئ
زموږ د ږنگ کلي گلان مه ولئ
پرېږدئ تنکۍ غوټۍ چې وغوړېږي
دغه د سرو گلو توفان مه ولئ

مه رهږه وي د مستقبل گلونه
د شنو توتیانو ستر ارمان مه ولی
له مور او پلاره چې دي پاتې دلته
دغه بې وزله یتیمان مه ولی
لږ پدې خلکو زړونه وسوځوی
د وطن پت سولي کاروان مه ولی
وطن لوگی لوگی لمبې لمبې شو
زیاتي پتمن کور د افغان مه ولی
"روغ لېونی" کونډې رنډې ژاړي
کیردي جونگړو کې خواران مه ولی

توري بوري بکي

ماليدل چي بلبلدل پکي اورونه
سرو لمبو کي سوځبلد ختين کورونه
د توپونو توغنديو غرمهبارو
تابه ويل چي راپنگهري اسمانونه
د اسمان د ځمکي جنگ مقابله وه
خاورې دورې باد بدلې غرونه غرونه

سپينه ورځ په تور ماښام شوله بدله
 تور لوگي و د باروتو تور تمونه
 ځمکه یو خوا بلې خوا ته تمېدله
 بوربوکیو کې و پټ کلي باغونه
 دا غمجنې څو شېبې لاتېرې نه وې
 چې کوڅو کې جوړ د وینو شول ډنډونه
 چې قلم یې له لیکلونه بوځنېږي
 د ظالم انسان مې ولیدل ظلمونه
 اې شاعر "روغ لېونی" تور ماتم و
 وریټېدل په سره انګار کې ارمانونه

ياغي سيلی

په زړه مې ډېر درنه غمونه ووري
د گلو باغ کې مې تندرونه ووري
په رږدو مې دې د سيلو غوتی
تورې لوخړې پرې گردونه ووري
ډلۍ سيلۍ دې پرې ياغي نازلي
په گل غوتيو مې اورونه ووري
خېرې ممانې نښتروڼه ژاړي
ښکلي دروګي مې مرګونه ووري
کلي او لارې ولسونه زخمي
د بدبختيو پرې دردونه ووري
"روغ لېونیه" سور گلبن ټپي دی
د پردې لاس پرې گوزارونه ووري

ارمان

بیا به د سپرلي بنکلي وختونه شي
خړې سپرې د بڼتې به گلونه شي
ځمکې به رنگینې جامې واغوندي
ډک به له خوندونو وطنونه شي

رابه شي کاروان د سرو گلانو پرې
سمه غر به واره جنتونه شي
خير که مې زخمي د زړگي مينه ده
تېر به د جانان دغه ظلمونه شي
ورکې به له مخې شي تيارې دلته
هر خوا به روښانه مشالونه شي
مينه ژوند به پيل نوې سندرې کړي
مستې به نغمې نوي سازونه شي
بيا به په نازونو غوټۍ وځاندي
ړنگې کنډوالې به گلکڅونه شي
اې "روغ لېونيه" دا ارمان به دې
ټولو پر هرو ته ملهمونه شي

کابل د څارندوی دوه سوه بستريز روغتون

۱۳۶۸/۱۲/۲۰

انتظار

په انتظار یمه اشنا که راشي
په دغه لاره یوځل بیا که راشي
د راتلولار کې یې سرتور ولاړ یم
لاس په دعا یم په خدا که راشي
د خوښۍ ورځ مې په خپګان تېره کړه
په تروېمۍ پسې رڼا که راشي
چا د راتګ د جانان ټوکه وکړه
لارېې څارمه په رښتیا که راشي
د مینې یار مې مرور تللی و
ډېر ارمانجن یمه پخلا که راشي
"روغ لېونی" انتظار کې اوسه
صبر کوه لېر خامخا که راشي

کله غم کله خوښي

کله کله راته جوړ شي اخرونه
کله کله پنډې پنډې وړم غمونه
کله کله ناست رنگینو گلکڅو کې
کله شي راته اغېزي ټول طرفونه
کله کله مې د مینې یار وي څنگ کې
کله کله یې مشکل شي دیدنونه

کله کله په ژړا يم کله خاندم
کله سم شي کله بند مې شي غبرونه
کله کله جوړ لالونه کړم له شگو
کله لاس کې مې سره زر شي وچ کارونه
کله کله په خوښيو کې ډوب وړک وم
کله کله مې په زړه ووري دردونه
دا په څرنگه اذدادو کې راگير يم
چې راپېښ يې کړل په ژوند کې جنجالونه
اې شاعر "روغ لېونيه" گيله مکره
د چا ښه وي د چا بد وي قسمتونه

د نارنج گل

د نارنج خانگو کې غوټۍ تنکي گلان غوړېږي
د سپرلي گلو د ژوند نوي دوران غوړېږي
سپينو غوټيو په سينو کې پټ اسرار راوړي
د ويجاړ شوي گران وطن د زړه ارمان غوړېږي
تکو شنو پاڼو کې د لمر زرینې وړانگې خوځي
د غرو لمنو کې د هیلو ارغوان غوړېږي
په کروندو په گلکڅو کې ساه وې وچلېږي
نن د ښکلا د خوږې مینې سره گلان غوړېږي
دا نوی گل به د ژوندون ځمکه رنگینه کاندې
سترې ولس ته مې رنگین افغانستان غوړېږي
بیا په زخمو په پټي کېږدي د نارنج گلونه
"روغ لېونی" د خوښۍ نوي جهان غوړېږي

لېونی مینه

زړه کې ساتله مې ایساره نشوه
لېونی مینه مې کراره نشوه
بنکې لېلا چې تا وعدې ماتې کړې
د زړه بلبل مې زولنې ماتې کړې
چې مې د ستا مینې ټکي ولیده
مینې زما کلکې توبې ماتې کړې

ځان يې رسوا کړو خو انکاره نشوه
لېونی مینه مې کراره نشوه
مینه مې پټه وه ياغي شوه گلې
په ولسو کې تهمني شوه گلې
دستا د سترگو په لينديو غشو
په لړمانه باندې زخمي شوه گلې
خير که ټپي شوه خو بې ياره نشوه
لېونی مینه مې کراره نشوه
"روغ لېونی" يو ځل بيا وليکه
واړه ظلمونه د اشنا وليکه
د يار جفا د چا لمسون څه کوې
لېونی مینه په رښتيا وليکه
وځورېدله خو ټگماره نشوه
لېونی مینه مې کراره نشوه

کابل خيرخانه

۱۳۶۹/۲/۳۰

ترخې شېبې

د عمر ورځې مې خوږې تېرېږي   گلې چې ته نه وې ترخې تېرېږي
د بېلتانه ورځې زغملې نشم   ژوند بې له تا نه تېرولی نشم
چې ستا رڼا نه وي ماتم وي په ما   زخمي زړگي مې صبر ولې نشم

له غمه ډکې په ما شپې تېرېږي

گلې چې ته نه وې ترخې تېرېږي

چې نه دي وينم پلوشې د مينې   تشې محفل کې شي ډېوې د مينې
د حسرتونو تورتمونو لاندې   واړه شي پټې خاطرې د مينې

د زړه په کور مې زلزلې تېرېږي

گلې چې ته نه وې ترخې تېرېږي

ستا د سيالۍ چاکې ښکلا نه وينم   گرانې خفه شمه چې تا نه وينم
دلۍ دلۍ غمونه راشي په ما   چې ستا د ښکلي خولې خدا نه وينم

په ځان مې ډېرې اندېښنې تېرېږي

گلې چې ته نه وې ترخې تېرېږي

"روغ لېونی" نه چې پناه شي گرانې   تورې پردې يې په مخ راشي گرانې
له اوبنکو سر شي جنازې درېسې   ټوله دنيا ورته بلا شي گرانې

ډېرې غمگینې پرې شېبې تېرېږي

گلې چې ته نه وې ترخې تېرېږي

ماتې ګوډې

پرې وورېدلي توغندي دي وروڼو
له چا نه ورکې خېلخانې ولسه
چا ته پراتي سرې جنازې ولسه
پرې وورېدلي توغندي دي وروڼو

په سرو اورونو کې لمبې شو وطن
د جنگ لوخړو کې تیارې شو وطن
پرې وورېدلي توغندي دي وروڼو

کلي ښارونه پرې تړلي دلته
غوټۍ ګلونه رږېدلي دلته
پرې وورېدلي توغندي دي وروڼو

وطن غمو کې دردېدلی دی ډېر
پردو په وینو لمبولی دی ډېر
پرې وورېدلي توغندي دي وروڼو

کلي کوڅې لارې زخمي دي وروڼو
دچا په اور سوي باغچې ولسه
د چا لوگی شوې تاندې هیلې دژوند
څوک له غمونو لېوني دي وروڼو

کورونه ښکې شول کنډوالې شو وطن
ستړي ستومانه وطنوال دي زموږ
کاني نازل پرې اسماني دي وروڼو

د انسان وینې بهېدلي دلته
د ګلو څانګې ماتې ګوډې ښکاري
غرونه درې واړه تپي دي وروڼو

"روغ لېونی" زورېدلی دی ډېر
ظالم یې غوڅه ماته کړې ملا ده
دښمن کرلي پرې اغزي دي وروڼو

کابل خیرخانه - ۶۹/۵/۲۰

د مینې یاد

گلکڅو کې نندارې وي ته مې یاد وې
د ښکلا مقابله وې ته مې یاد وې
د یوروپ په بازارو کې گرځېدنه
د جنت په شان مېلې وې ته مې یاد وې
دې محل نه کېدې تللې د غمو وې
د پی مخو یارانې وې ته مې یاد وې

د یارانو محفلونو بازار تود و
د مخ لوڅي مینې شپې وې ته مې یاد وې
د خندا او نڅاگانو تماشو کې
د خوښیو زمزمې وې ته مې یاد وې
بوراکان له سرو غوټیو نه راتاو وو
د مستیو ولولې وې ته مې یاد وې
د موزیک او د سندرو شورماشور و
د خوږې مینې نشې وې ته مې یاد وې
ستا د مینې یاد کې "روغ لېونی" ډوب وم
په ژړا مې سترگې سرې وې ته مې یاد وې

د بالتیک بحیرې غاړه د ریگا ښار
عقرب/۱۳۶۹

کوچی

د کپړدی مخکې نازینه کوچی
بنکلي بنکارېرې تکه سپینه کوچی

د کپړدی مخکې تور وربل ولاړه
په لوړه پوزه یې چارگل ولاړه
په خوی شډله غیرتي پښتنه
ملي جامو کې لکه گل ولاړه

له نازه ډکه لونگینه کوچی
بنکلي بنکارېرې تکه سپینه کوچی

د عطرجن موسم رنگونو پېلغه
د شنو درو دښتو گلونو پېلغه
د پسرلي گلونه بنکلي ماته
د دنگو دنگو لوړو غرونو پېلغه

په وطنی پسرول رنگینه کوچی
بنکلې ښکارېږي تکه سپینه کوچی

ورته خنډېږي د دنیا گلونه
پښو ته یې غورځي د سارا گلونه
د پېغلوالي کوچ کیسې ترې غواړي
د سفرې مینې وفا گلونه

مزلو کې سترې ده ورینمینه کوچی
بنکلې ښکارېږي تکه سپینه کوچی

دغه برېښنا ده که ډلۍ ده خلکو
که اسماني سپینه سپوږمۍ ده خلکو
چې په کتو یې سترگې نه مړېږي
دا پرېښته که ښاپېرۍ ده خلکو

"روغ لېونی" ته ده شیرینه کوچی
بنکلې ښکارېږي تکه سپینه کوچی

د سترو پېښو وطن

زموږ د ننگ او غیرتو وطنه
 سختو وختونو ازمويلی یې ته
 نه دې رزمونو مېړنو ټاټوبی
 د گوربتانو کارنامو وطنه
 شمله دې هېڅوک ټیټولی نشي
 که چا په سپکه درته وکتلې
 د توریالیو پررگڼو وطنه
 د ستا د مینې پتنگان پراته دي
 ستا د وقار شرف او پت په خاطر
 ډېر د ویارونو د جرگو وطنه
 "روغ لېونی" د مینې کور یې گرانه
 تا د شرف دریز ساتلی همېش
 موږ ته سپارلی یې پلرو وطنه
 د سترو پېښو تاریخو وطنه
 ښه نړیوالو پېژندلی یې ته
 له سترو پېښو راوتلی یې ته
 د سترو پېښو تاریخو وطنه
 سیالي له تاسره کولی نشي
 هغه ژوندي سرونه وړلی نشي
 د سترو پېښو تاریخو وطنه
 درنه چاپېره اتلان پراته دي
 پاکه لمن کې دې بچیان پراته دي
 د سترو پېښو تاریخو وطنه
 د هرافغان دسترگو تور یې گرانه
 ټوله نړۍ کې ډېر مهشور یې گرانه
 د سترو پېښو تاریخو وطنه

د یورمالا ښار د بالتیک د بحیرې غاړه

۱۳۶۹/۹/۱۱

بېلتون

بېلتانه کې دې په اور باندې سوچېږم
لالهنده دې په مینه کې گرځېږم
دوزخونو تنورونو کې مې ژوند شو
د هجران په سرو لمبو باندې وریټېږم
خوب خدا دې راته وړي دې محبوبې
په دیدن پسې دې شپې ورځې زورېږم
ستا د مخ په رڼا دروممه په لاره
چې بربښنا دې رانه ورکه شي ږندېږم
بېلتانه کې مې د هسې زړه نری شو
ترمي اوښکې مې په مخ راځي ژړېږم
ستا وصال ته مې بې صبره تلوسه ده
بې له تانه ګلي مرمه، لمبه کېږم
زه دې مینه کې تګ زېړ روغ لېونی یم
لکه للمي گل له تندې نه وچېږم

کابل د مرنجان غونډۍ

۱۳۷۰/۱۰/۱۶

پوښتنه

کړوندي مې د سرو وینو سرې چینې شوې
درمندو کې مې غلې دانې ورستې شوې
ترې بهېرې نن ویالې لختي د وینو
د غوتیو ګلالۍ غاړې چې پرې شوې
چاپه کانیو وویشتلو چا تالا کړو
په ګلبني مې جوړې داسې مسخرې شوې
ګلکڅونو غرو درو کې اور بلېرې
انساني هیلې مې لولپه لمبې شوې
تولیزې او میلی ګتې مې واړه
د پردیو په لمسون خاورې ایرې شوې
ظالمانو داسې لوبه توده کړې
د انسان په وینو رنګ کلي کوڅې شوې
دا پوښتنه کړم له تا "روغ لېونیه"
د وطن پېغلي مې چېرې ملمني شوې

د یورمالا ښار د بالتیک د بحیرې غاړه

قوس ۶۸

کور

پښتګ شو زموږ بڼکلي د عمرونو کور
بڼکېل شو په تیارو کې د پلرونو کور
خو ځلې وران شوی سوځېدلی دی
دغه د ممانو نښترونیو کور
گران یې که ظالم ته پڼګول ندي
سخت یې جوړول دي بیا د غرونو کور
پټ دي د محشر په تورتمونو کې
بڼکلي د سرو ګلو ګودرونو کور
اوس راتوکېدلي دي اغزي پکې
څه شو د ګلانو اخترونو کور
نن د چاله لاسه سور په وینو دی
دا دې افغانانو سڼګرونو کور
اې "روغ لېونی" بیا یې جوړ کړه ته
خپل د مینې ژوند د سفرونو کور

کابل خیر خانه

۱۳۷۰/۱/۱۲

وچ ګلونه

زما د ژوند نوي دوران ګلونه
په شنو باغونو مې خپګان راغللو
د تورو ورېځو په تيارو کې دلته
واړه مې وچ شول ارغوان ګلونه
ظالم په وينو بندې سور کړو راته
لاړو کوڅو کې يې اغزي وکرل
وسول په اور مې د ګربوان ګلونه
تالا والا بڼکلي باغچې شوې زما
په پردي لاس په شیطاني د بل چا
په غم يې ژاړي د جهان ګلونه
"روغ لېونيـــــه" ګيلمنـــــې لاړه
وايه له چا نه دا پوښتنه وکړم
اوس رانه وړک دی د جانان ګلونه

ورېژېدل مې د ارمان ګلونه
چې پسرلي کې پرې خزان راغلو
د بدبختيو پرې توفان راغللو
ورېژېدل مې د ارمان ګلونه
د ګلو باغ يې سوی سکور کړو راته
توتې توتې يې کلی کور کړو راته
ورېژېدل مې د ارمان ګلونه
په اور کې لولپه غونچې شوې زما
وراني ويجاړې کړوندې شوې زما
ورېژېدل مې د ارمان ګلونه
د وطن پېغلې مې غمجنې لاړې
پردي وطن ته بې پوښتنې لاړې
ورېژېدل مې د ارمان ګلونه

کابل خيرخانه - حمل/۱۳۷۰

وطن ته

ستا د بنڪلا په گلڪڅو مې قسم
ستا په پيچومو کړلېچو مې قسم
چې په تاريخ کې چاته ټيټې ندي
ستا په هغو نېغو شملو مې قسم
له شنه هار يې چې وجود بوگنېږي
ستا په ياغي خپاند سيندو مې قسم

چې پر خو تړو کې يې ځای نيولی
ستا په ممانو نښترو مې قسم
چې له هيبت نه پکې رپردي انسان
په ښکلي شنو گڼو ځنگلو مې قسم
چې له غرور يې سر اسمان ته رسي
پدغه غرونو سردرو مې قسم
اې د وياړونو غيړتو وطنه
ستا په برمونو تاريخو مې قسم
"روغ لېونی" به دې خدمت کوي تل
ستا په مېړانه او پښتو مې قسم

یتیم ته

ستا په ژړا دي سترگې سرې یتیمه
ستا د امید تنکي گلونه وسول
تنهایې پاتې بې اسرې یتیمه
یواځې ښکېل په تورتمونو کې یې
دا به ترکومه تېروې یتیمه
که لوڅې پښې خیرن لاسونه گرځې
کله دې اوري څوک سوري یتیمه
وږی په نس په تن لغړ یې گرانه
ظالم دې هیلې کړې لمبې یتیمه
"روغ لېونی" دې فریادونه لیکي
واړه دې ویني اندېښنې یتیمه

ترڅې تېرېږي په تا شپې یتیمه
د مستقبل دې ارمانونه وسول
ترڅې تېرېږي په تا شپې یتیمه
د ژوندانه په کړاوونو کې یې
ترڅې تېرېږي په تا شپې یتیمه
که بېر سر له ستمونه گرځي
ترڅې تېرېږي په تا شپې یتیمه
په سپېرو خاورو کې خړپړ یې گرانه
ترڅې تېرېږي په تا شپې یتیمه
په اور کباب دې ارمانونه لیکي
ترڅې تېرېږي په تا شپې یتیمې

بنكلول

ما چي په مينه بنكلولي گلي
ستا تنكي شونډي رپډلي گلي
ته بنكلي پغلنه نشو ډكه وي
ډېر د نازونو هوسو ډكه وي
ما دې چي لاس په لاس كې ونيولو
ډېره د مينې له خوندو ډكه وي

چي رنگ په رنگ به دي خندلې گلې
 ستا تنکي شونډې رپدلې گلې
 ما چي له باغ درته راوړل گلونه
 تا به په مينه جوړول گلونه
 کله به هير شي له مين زړگينه
 چي ستا په سر کي مې تومبل گلونه
 لکه گلخانگه بنکارېدلې گلې
 ستا تنکي شونډې رپدلې گلې
 گرانې چي پټ دي په گلونو کړمه
 گله دي په رنگ رنگ جنتونو کړمه
 چي سرمې کېښود ستا په سپينو لېچو
 موږ دي په ښکلو ديدنونو کړمه
 "روغ لېوني" چي تخنولي گلې
 ستا تنکي شونډې رپدلې گې

د بارتیک د بحیرې غاړه د ریگا ښار
 ۱۳۷۰/۳/۲۰

تیرې هیله

په پرهرو مې مله مونه کېږده
د زړه په سر مې سره لاسونه کېږده
راځه د مینې دیدنونه راوړه
ستا د ښکلا د باغ ګلونه راوړه
په ناز مې مخ ته قدمونه کېږده
د زړه په سر مې سره لاسونه کېږده

ماته په مینه له مستی وځانده
 لکه د سرو گلو غوتی وځانده
 په خوله مې ستا شونډو سرونه کېږده
 د زړه په سرمې سره لاسونه کېږده
 خوا ته مې راشه تکی سپینې جلی
 غم رانه لیرې کړه عطرينې جلی
 تېرې ارمان ته مې جامونه کېږده
 د زړه په سرمې سره لاسونه کېږده
 "روغ لېونی" د رنځ دوا شه گلي
 د مینې ژوند ته یې رڼا شه گلي
 په مین زړه یې سره گلونه کېږده
 د زړه په سزمې سره لاسونه کېږده

کابل خیرخانه
 سرطان ۱۳۷۰

لمبل

چې سين په غاړه دې لمبلې گلې
خه تکه سپينه پر قېدلې گلې
نيمايي پته په اوبو کې وې ته
نيمه څرگنده منظرو کې وې ته
بنکلي رنگينه بنکار بدلې گلې
خه تکه سپينه پر قېدلې گلې

د سين اوبو كه سپين موجونه وهل
 ستا د سينې باغ طوفانونه وهل
 له مينې گرمه تاوېدلې گلې
 څه تکه سپينه پرېږدلي گلې
 کله به تلې کله لوېدلې په ناز
 کله اوبه به دې شيندلې په ناز
 کله په شگو لغړېدلې گلې
 څه تکه سپينه پرېږدلي گلې
 "روغ لېونی" باندې محشر ولگېد
 ستا په ښکلا يې چې نظر ولگېد
 سترگو کتې قلم ليکلې گلې
 څه تکه سپينه پرېږدلي گلې

د يورمالا ښار د بالتیک د بحیرې غاړه

سرطان/۱۳۷۰

بربادي

په وطن کې بې خوندي ده لگېدلې
د ظلمونو بدبختي ده لگېدلې
بې ارزښته د انسان وينې توئېږي
د مرګونو ارزاني ده لگېدلې
محتکر ته خو څوک هېڅ ويلی نشي
داسې رنگه بې غوري ده لگېدلې

میوي غوښي چاته نه رسي یارانو
د نرخونو بې شرمي ده لگېدلي
الوگان چې من په دوه زره خرڅېږي
بل څه ندي بریادي ده لگېدلي
قیمتي کې به دې څه سر خوږوومه
غم خو دا دی چې قحطي ده لگېدلي
قانوني روا کارونه چې پرچاو دي
د رشوت حکمراني ده لگېدلي
له غوسې نه که هرڅوک "روغ لېونی" شي
وس دې نشته گډوډي ده لگېدلي

کابل خیرخانه

اسد/۱۳۷۰

ليلا

ستا په مينه کې ګالمه تکليفونه
پنډه پنډه ګرځوم په شا غمونه
کلي کور کې مې څوک نه پرېږدي چې اوسم
تېرومه په پردې وطن کالونه
هغه زړه مې چې و ستا په مينه ګرم
ظالمانو پرې منډلي دي سيخونه
په هجران کې مې دنيا ې د خيالونو
راسره دي ستا د مينې يادګارونه
د ظالم تخت به راپرېوځي له اسمانه
ماليدلي پدې باب کې دي خوږونه
خير که اوس يې لالهاند "ووغ لېونيه"
خو اخير به دي نصيب شې ديدنونه

د تاشکند ښار

میزان/۱۳۷۰

د ولس ګواښ

زموږ ولس پرې غولېدلي نشي
ظالم له چا نه پتېدلی نشي
کومو اورګډو چې راوړی دلته
جنگ يې پر موږ باندې تپلی دلته
دا له تاريخ نه ورکېدلی نشي
ظالم له چا نه پتېدلی نشي
هره جامه کې چې څوک ځان وښيي
تسو خبرو کې جهان وښيي
دا دي چا زړو کې ځای نیولی نشي
ظالم له چا نه پتېدلی نشي
روغ لېونی پرې پوهېدلی دی نن
دوست او دښمن يې پېژندلی دی نن
زموږ له خلکو خلاصېدلی نشي
ظالم له چا نه پتېدلی نشي

ورک اشنا

مالیاره باغ کی د گلان لټوم
پکې ښکلا د خپل جانان لټوم
باغوانه باغ کی دې سیلونه کوم
د سرو غوټیو دیدنونه کوم
د خوږین زړه کی پکې ارمان لټوم
پکې ښکلا د خپل جانان لټوم

باغوانه ستا گلو دنیا گورمه
 د سرو غنچو بنکلي نڅا گورمه
 د مینې ټول پکې یاران لټوم
 پکې بنکلا د خپل جانان لټوم
 یو خو شېبې مې تېروم گلو کي
 د زرگي هیلې ټولوم گلو کي
 وړک مې اشنا د گل په شان لټوم
 پکې بنکلا د خپل جانان لټوم
 مالي خبره درته سپینه کوم
 د یار لپاره په گل مینه کوم
 "روغ لهونی" زړه ته درمان لټوم
 پکې بنکلا د خپل جانان لټوم

کابل خیر خانه

قوس/۱۳۷۰

رشوت خور ته

ستر خپتور مې پېژندلي يې ته
په رشوتونو پرسېدلی يې ته
حرام په تا باندې خوږه لگېږي
رښتيا ويل په تا ترخه لگېږي
مزو چرچو بل خوا بيولي يې ته
په رشوتونو پرسېدلی يې ته

تا چې رشوت په زور خوړلی دی نن
بې پته ژوند دې پرې جوړ کړی دی نن
خلک دې نه مني رټلي يې ته
په رشوتونو پرسېدلي يې ته
پرون دې نه و نن قصرونه لرې
د سرمايې په نوم بانکونه لري
لويه گناه کې پرېوتلی يې ته
په رشوتونو پرسېدلي يې ته
"روغ لیوني" نه پتېدلی نشي
له کړي غلامن کړیدلي نشي
ځکه يې شعر کې شرمولی يې ته
په رشوتونو پرسېدلي يې ته

کابل د مرنجان غونډۍ

جدي/۱۳۷۰

وزير محمد روغ لېونی

+۹۲-۹۱-۲۵۶۴۵۱۳